

HIC SALTA!

... aneb, ukaž co umíš!

Ročník 18, číslo 3-4, vydáno v prosinci 2011

ROZHOVOR S JIŘÍM KEJVALEM

MÍSTOPŘEDSEDOU PRO EKONOMIKU A MARKETING ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU

Sport má u politiků dveře bohužel až příliš otevřeny

Mám takový pocit, že dost lidí ze sportu má jméno Kejval spojeno s cyklistikou. Můžete nám přiblížit svou sportovní kariéru?

To je pouze shoda jmen (cyklista Luboš Kejval, pozn. red.). Já jsem vesloval. V mládí jsem chodil do hokejové třídy. To bylo Na Dlouhém lánu v Praze 6. Tam jsem chodil od 3. až do 8. třídy a hrál jsem tam hokej. Potom jsem přestal a začal veslovat. Byl jsem ve středisku vrcholového sportu a poté na Dukle a v reprezentaci. Moje nejlepší umístění bylo 10. místo na mistrovství světa na dvojskifu, což bylo v roce 1991 ve Vídni. Těsně před olympiádou v Barceloně mi bohužel onemocněl kolega, takže jsme neodcestovali. Poté jsem byl v roce 1993 na svém posledním MS, ale to už bylo v době, kdy jsem zaměstnával 200 lidí ve své firmě a podnikal, což už s vrcholovým sportem nešlo skloubit.

Je o Vás známo, že máte úspěšnou firmu, pracujete pro ČOV, jste dlouholetým předsedou veslařů... Můžete nám přiblížit Váš denní/týdenní režim?

Nejdříve k tomu sportu, protože to je mi bližší. Myslím si, že základem pro psychickou práci je fyzická kompenzace. Takže já se o ni snažím každý den, až na výjimky, zejména o víkendy, když dospívám deficit a třeba jeden den vynechám. Jinak se ale snažím každý den něco dělat. Nejsou to žádné obrovské dávky. V sezóně dělám několik sportů. Pokud mohu, tak vesluji, což je samozřejmě můj nejoblíbenější sport, byť už ani ve veteránské kategorii se mu nevěnuji závodně. Veslovat mohu ale jen v létě, protože trénuji ráno a musím na to samozřejmě vidět. Nicméně je to poměrně složité pro člověka, který to dělal vrcholově, se najednou tak výkonnostně propadnout. Tak si to dělám vyloženě pro sebe. V zimě běhám s kolegy na běžkách. Tady

máme dva vrcholy. Jedním z nich je 30 km volnou technikou před „Jizerskou 50“. Druhým je Engadin (Skimaraton ve Švýcarsku, pozn. red.) závod na 42 km. Dříve jsme se snažili zlepšovat, teď se snažíme udržet se v rámci konkurence. Na jaře to byl třeba pražský maratón, který jsem ale už dlouho neběžel. Teď naposledy, což bychom chtěli příští rok zopakovat, byl Doksyman, což je takový „položelezný muž“. Je to taková motivace, abychom se donutili více trénovat. Na podzim jezdím „Brdman“, což je seriál závodů v Brdech, buď na kole nebo běh.

Říkal jste, že trénujete ráno... Pro někoho je ráno v 5, pro jiného v 11 hodin...?

(Smích) Vstávám v 5.15, resp. to mi zvoní budík. Ale na rovinu, ne vždy hned vstanu. Pak si dám obvyklou tréninkovou dávku a ve firmě začínám pracovat kolem 8. hodiny. Někdy trochu dříve. Rád

pracuji a mám rád změnu. Nebyl bych schopen dělat jen jednu věc, třeba 20 hodin denně tady prodávat nábytek. Patnáctý rok dělám předsedu veslařského svazu, což je moc fajn. S veslováním jsem spojený, i když to zní možná trochu silně, ale myslím si, že nám to teď šlape dobře a máme dobré vyhlídky směrem k Londýnu. Máme mistry světa, což jsme nikdy neměli. Samozřejmě, že vždy by to mohlo být lepší. Nicméně hodně mě to naplňuje. Kolem veslování se sešla dobrá parta. Známe se s nimi od mládí. Čím více dělám ten „velký sport“ kolem olympiády, tím víc mi to připomíná práci, kterou dělám tady ve firmě. Ta diverzita není už taková. Díváte se do excelovských tabulek a řešíte finance, což je „byznysová“ práce. Na druhou stranu si uvědomuji, čím mohu být pro sport nejužitečnější, a to je právě ta finanční stránka věci. Vyplývá to z mých podnikatelských zkušeností, jelikož nejsem vystudovaný ekonom. V podnikání především musíte umět počítat. Musíte vědět proč, musí vás ty činnosti bavit, jinak to nefunguje. To je myslím jasné.

Je pravdou, že Vaše výrobky jsou v Buckinghamském paláci? Bude třeba z tohoto pohledu pro Vás londýnská olympiáda speciální?

V Londýně, potažmo ve Velké Británii, máme svou velkou pobočku a vyvážíme tam jednu třetinu veškeré své produkce. Do Buckinghamského paláce jsme dodávali své výrobky asi před pěti lety, a to po dobu jednoho roku. Přes jednoho našeho dealera, protože to je dost komplikovaná záležitost, jelikož tam nemůžete dodávat přímo. To musí být tzv. royal official supplier, musí to mít speciální pečť. To vás ani mě nemůže nikdy potkat. Musíte být šlechtického rodu, je to celý složitý systém. My jsme tam dodávali přes jednoho Sira.

Jak je Český olympijský výbor připraven na OH v Londýně po organizační stránce?

Myslím si, že jsme dobře připraveni. Bereme to jako velkou příležitost, jelikož Londýn je v celosvětovém kontextu pro nás „za rohem“. Podle odhadů naši tamní ambasády žije v Londýně 30–50 tisíc Čechů a překvapivě ještě více Slováků, které můžeme brát taky tak trochu za naše fanoušky. Chceme tam vybudovat velký český olympijský dům, který by byl volně přístupný veřejnosti, a tam všem prezentovat Českou republiku. Aby to oslovovalo nejen Čechy, ale i zahraniční návštěvníky, obyvatele Londýna apod. Představit tak Českou republiku nejen jako sportovní, ale i kulturní národ s bohatou tradicí, a jako atraktivní turistickou destinaci.

Co kampaň „žijeme Londýnem“?

Dáváme to dohromady, takže je složitě to teď hodnotit. Myslím ale, že jsme spokojeni, i když vždy je co zlepšovat. Je to poprvé, co se v Čechách dělala takováto kampaň k podpoře olympiády a jejich myšlenek. Takže se jedná o kulturně-edukativní záležitost, kdy se snažíme více šířit myšlenky sportu a olympismu mezi lidi. To se nám myslím zatím daří. Před prázdninami to bylo takové „na zkoušku“. Testovali jsme si, co je možné a nemožné. Na podzim už kampaň jela naplno, bez komplikací a úspěšně. Teď přes zimu bude přestávka a potom začneme zase hned žít a skončíme až těsně před olympijskými hrami.

Jak se chovají sponzoři Českého olympijského výboru v nelehkých finančních dobách?

Podle nějakého průzkumu byly olympijské kruhy druhou nejhodnotnější, resp. nejznámější značkou, ze všech na celém světě, což hovoří za vše. Tento symbol můžeme našim partnerům pronajímat a oni si uvědomují, že to je velká marketingová hodnota, což ale není zásluhou ČOV. Je tomu tak v celosvětovém měřítku. Vždy ale musíme být hrdí na to, že z 12 zakladatelů Mezinárodního olympijského

výboru byl jeden Čech... Takže je tam vidět i česká stopa. Olympijské hnutí je ve sportu vlastně nejvíce a je to tedy nejprestižnější příležitost i pro sponzory. V zásadě ČOV nemá o partnery nouzi. Smlouvy se podepisují tradičně na 4 roky, takže jsme ani neznamenali propad z titulu hospodářské recese. Navíc se snažíme se značkou aktivně pracovat. Často vnímáme, že naši partneři berou toto spojení především jako CSR (společenská zodpovědnost firem, pozn. red.) než jako marketingový nástroj. To je na jednu stranu potěšující. Na druhou stranu ale chcete být proaktivní a pracovat s tím a zvyšovat hodnotu té značky, pak je to trochu kontraproduktivní, protože to berou jako CSR a nepočítají s další podporou značky.

Není trochu nestandardní, když partnerem Českého olympijského výboru je pivovar, respektive jeho značka – Pilsner Urquell?

Loterijní společnosti jsou často sponzoři a to vidím daleko kontroverznější vzhledem ke gamblingu. V tomto světle mi přijde spojení piva a sportu v pořádku. Navíc tady u nás v Čechách je to národní nápoj. Pivo nevnímám nijak kontroverzní, i když nejsem žádný vyhlášený pivář. Trochu jinak bych to viděl třeba v případě, kdyby se jednalo o tvrdý alkohol.

Jak vy osobně vnímáte současnou náladu v českém sportovním „rybníku“?

Poprvé, co se angažují na poli sportu, tak musím říci, že současný ministr školství Dobeš je sportu velmi nakloněn a snaží se pro něj něco udělat. Uvědomuje si, že je také mj. právě ministrem zodpovědným za sport. Totéž platí i o jeho náměstkově. To je velmi pozitivní. Poslední listopadový čtvrtek jsme pořádali shodou okolností velkou tiskovou konferenci, kde jsme představili sportovní lobby. Pan ministr např. hlasoval pro daňovou úpravu v rámci loterijního zákona na podporu peněz z hazardu proti celému zbytku svého poslaneckého klubu, což považuji za velkou osobní statečnost, která rozhodně u politiků není obvyklá.

Jinou otázkou je ČSTV, které bylo založeno v 50. letech za nějakých podmínek a za celou svou existenci se jen nepatrně reformovalo. Takže vyvstává otázka, zda má po všech těch eskapádách, které vyvrcholily

kauzou Szka, českému sportu co nabídnout. Také je otázkou, zda si 10milionový národ může dovolit mít dvě velké střešní sportovní organizace typu ČOV a ČSTV. To jsou otázky, na které si sportovní prostředí musí najít odpověď. A také mě poměrně mrzí skutečnost, že když se objeví nějaká osobnost v určitém sportu, tak se rychle zorientuje a snaží se přihrát peníze jen pro ten svůj sport. To bych také uměl. Domluvit se na ministerstvu, ať dají co nejvíce peněz veslařům. Nemyslím si, že by veslaři nějak trpěli či strádali, a také si uvědomuji, že sport není jen veslování. A myslím, že by mělo jít o to, sehnat do sportu obecně co nejvíce peněz a potom se o ně nějakým způsobem podělit. Nejhorší je, že těch peněz pro sport je čím dál tím méně a ty boje mezi sporty jsou větší a větší. Za chvíli nebude nic a nebude o co bojovat. To je úplně klasický příklad ČSTV, který se nikdy nedíval ven, a odehrával se tam vnitřní boj o majetek, až tam nezbylo vůbec nic.

U politiků se všude dobýváte do otevřených dveří, ať jsou nalevo (s komunisty zásadně nejednám) či napravo, všichni si uvědomují, že je třeba dávat do sportu peníze a že by to bylo prospěšné. Ta shoda je paradoxně velká nevyhoda. Když se jedná např. o stravenky, tak je to polarizované a probíhá politický boj, který je také samozřejmě atraktivní i pro média. V případě sportu pak dochází k tomu, že když se rozdělují peníze, tak za sport se nikdo nebíje, jelikož ví, že tím nezíská žádné politické body, protože o tom panuje shoda a není to téma pro politiky, potažmo pro média. Ta chtějí vidět nějaký střet. Mám takové heslo: „S hodnými to nevyhrajem.“ My jsme pro „všechny dobře“ a tím pádem z toho ve finále není nic.

Máte ambici stát se předsedou Českého olympijského výboru?

Až budu mít tu ambici, tak to ohlásím, ale určitě mám ambici dál pokračovat v práci pro ČOV. Samozřejmě hodně záleží na tom, kam ČOV bude směřovat, protože teď je takové turbulentní období. My tomu říkáme opožděný listopad 1989 ve sportu, jelikož sport tak trochu 20 let spal. Kdyby se ukázalo, že na budoucnost sportu mám s kolegy obdobný názor, tak bych určitě měl zájem být v čele.

Jak to vypadá s miliardami z hazardu pro sport?

Zatím to vypadá dobře, ale mám obavy. Klíčové je, aby to schválil senát. Tam říkájí, že jim přišel legislativní paskvil. Je pravdou, že to asi není perla mezi právními předpisy, ale je tam zachycena jasná myšlenka, jak by se měly dělit konkrétní finanční prostředky. V případě, že by to senátem neprošlo, existuje velké nebezpečí, že se peníze budou dělit postaru. To znamená, že většinu peněz si loterijní společnosti budou rozdělovat podle toho, jak je to napadne. To by znamenalo, že by sport přišel o miliardy korun. V sázce je 8 miliard, což je čtyřletý přírůstek sportu ze státního rozpočtu. Pokud se to nepodaří prosadit, tak to bude obrovská chyba a problém pro celý český sport a velké vítězství loterijní lobby. Všichni tvrdí, že je to naopak, ale není tomu tak. Teď by se to mělo prosadit. A to nejen pro sport obecně, ale i pro obce získat finance z hazardu.

Co říkáte čerstvému odhadu hodnoty Szka, resp. O₂ Arény (cca 1,5 miliardy, přičemž náklady jsou mezi 7–8 miliardami korun)?

Jsem rád, že se nemusím vyjadřovat přímo k samotné Sáze. Myslím si, že Szka Aréna je velké neštěstí celého českého sportu. Když se podíváte, kolik tam probíhá sportovních akcí oproti kulturním a dalším, tak zjistíte, že tam hraje pražská Slavie hokej před poloprázdnými tribunami, přičemž oni sami si stěžují na nedobrou atmosféru. Nechci říkat, že já jsem to říkal... To působí divně. Ale každopádně veslaři hlasovali proti. Možná trochu alibisticky, jelikož jsme věděli, že si tam v životě nezaveslujeme.

Myslíte si, že existuje nějaká souvislost současných ekonomických problémů Řecka s tamním pořádáním Olympijských her v roce 2004?

To je docela dobrý... Když jsme horovali pro pořádání OH v Praze, tak jsme ukazovali na řeckém modelu, jak tam dramaticky rostlo HDP, protože jsme jej někdy v polovině 90. let měli na stejné úrovni jako Řecko. Po úspěšné řecké kandidatuře jejich hospodářství raketově rostlo mezi 6-8 % ročně, zatímco to naše jen v rozmezí 2-3 %. Pak se ale ukázalo, že podváděli a ta čísla nebyla vůbec pravdivá. Takže ve výsledku jsem rád, že se to nikde veřejně neprezentovalo, protože se opravdu ukázalo, že to nebyla pravda. Jakým způsobem se Řekové zhostili olympiády, odráží jejich hospodářství, tzn. chaos, vše na poslední chvíli a obrovské zbytečné náklady. Já bych se díval dopředu, a sice do Londýna. Tam se mi líbí anglický pragmatismus a konzervatismus a využívání stávajících sportovišť, byť samozřejmě zmodernizovaných. Viděl jsem tamní sportoviště a přijde mi to skvěle udělané.

Jste znám jako expert přes financování sportu, ale co sociální rozměr sportu, jak jej vnímáte?

Ten vidím jako fatální. Každý mluví o zdravotních benefitech sportu, ale když si vezmete zranění, úrazy, tak to nevidím tak významně. I když zdravotní přínos sportu určitě existuje, já jej vnímám spíše jako druhotný. Primární je pro mě aspekt sociální.

Moje děti budou vždy moci sportovat, jen aby měly s kým. O to se mi jedná. Konkrétním příkladem je Šlukovsko, s velkými sociálními problémy, což je Ústecký kraj. V tomto kraji se na sport grantově rozdělí 6 mil. Kč za rok. A víte, kolik stojí policejní kordóny na víkend na Šlukovsku? 5 mil. Kč. Kde vznikají ty největší problémy, drobné krádeže apod.? Dělalí to děti mezi 13-17. rokem. To je přesně ta věková skupina, která by měla být podpořena. To jsou právě jedinci v pubertě, kterým když dáte míč a motivaci, nechají duši na stadionu a pak už je večer a je ani nenapadne páchat kriminalitu. Když ale celý den nemají co dělat, tak je celkem logické, že musejí ten přebytek své energie někam „investovat“. I my tady ve fabrice občas uděláme nějaký zmetek, ale víte, jak to řešíme? Snažíme se tomu předcházet tím, že okamžitě zkontrolujeme, proč a jak se to stalo, prostě prevence. Jinak bychom měli to oddělení zmetků největší ze všech... a řešit vše až následně, to by každý zbankrotoval. Vždy je třeba jít po příčině.

Sport má obrovský preventivní význam ve společnosti. Má svá pevná pravidla, která je třeba dodržovat. Činy fair play ve sportu začínají být dnes hodnoceny více než vítězství. Je teď takové období, že jsou všichni proti korupci. To naprosto nesnáším, protože si myslím, že je to učebnicový příklad rčení „zloděj kličí, chyt'te zloděje“. At' se lidé chovají slušně a podle pravidel a potom nebude ani korupce. Ten sociální aspekt sportu vnímám jako naprosto klíčový.

Jak si představujete ideální model fungování sportu?

Velmi důležitá je autonomie sportu. Nesmějí ho řídit politici. Proto si myslím, že zčásti by měl být financován z hazardu, ze státního rozpočtu, z městských rozpočtů, z privátních zdrojů. To si myslím, že je důležité. Dále by měla být jedna střešní organizace, ale přes tu se nemusí realizovat finanční toky. Každý má u nás největší starost, aby přes něj chodily peníze a aby on mohl rozdělovat a určovat pravidla. Klidně by to mohl být ČOV, at' bude fungovat ČSTV, či nikoliv. Je důležité, aby tato střešní organizace komunikovala se státními úřady, bude to povinné přípomínkové místo pro zákony, které se schvalují v parlamentu, a bude dělat lobby českému sportu v rámci vlády, parlamentu a senátu. To by myslím stačilo. Pak samozřejmě musí být i další struktura. Např. svazová, ta je v pořádku. To je návaznost na mezinárodní instituce. Taková vertikální. Potom je ještě horizontální struktura, která je dnes postavená na ČSTV. Ta je velmi důležitá, ale vůbec nefunguje. ČSTV je postaven na okresech, které už dávno nefungují, a ČSTV to vůbec nezaregistroval. Jsou tady také kraje, které ovšem v rámci ČSTV také příliš nefungují. Souhrnně lze říci, že sport se musí umět přizpůsobit státnímu zřízení, a těžko si lze myslet, že tomu bude naopak.

Za rozhovor děkuje LF

INTELEKTUÁLNÍ KOUTEK FAKULTY

„BĚCHOVICE“: tradice, kult i motivace

Nové vydavatelství European Science and Art Publishing představilo na letošních „Běchovicích“ knihu Miloše Bednáře o tomto slavném závodě české atletiky. Je poněkud tristní, že až po 114 letech historie tohoto unikátního sportovní-společenského podniku jde fakticky o první knihu, která mu je věnována...

Bibliografové budou mít asi určitě potíže při jejím tematickém zařazení: je sportovní historií, atletickou statistikou, sociologickým rozбором životního stylu závodníků i psychologickým ponorem do jejich motivace. Jelikož autor učí na FTVS filosofii a etiku, nemůže chybět ani tato dimenze sportu obecně, atletiky zvláště a vytrvalceckého běhání zejména. Řešení by přitom mohlo být jednoduché – jde totiž o monografii veskrze kinantropologickou.

Kniha není kronikou závodu, přesto je jejích 122 stran historií nemalo prostoupeno. Autor mluví o „trestí“ historie, která se mu transformovala zejména do podoby tradice – at' už té „velké“, díky které závod přežil všechna protivenství a uchoval si

unikátní nepřerušenosť, tak i „malé“, čímž je miněna tradice osobní či rodinná. Přesto nalezne historik v knize jeden malý objev, kterým je nálezkem pramene potvrzujícího konání závodu i v roce 1902 (což bylo zpochybňováno).

Milovník sportovních statistik a zejména těch atletických nebude rozhodně zklamán: autor je budou podle vlastních slov cca 30 let a podařilo se mu shromáždit unikátní soubor dat. V knize tak najdeme nejen přehled 50 nejlepších představení mužů i žen, ale ve stejné šíři i nejlepší výkony veteránů, včetně např. tabulky běžců starších 80 let, přehledu rodinných „rekordů“ apod. Rozfázování výkonnosti dokonce po jednom roce věku s uvedením vždy tří nejlepších v historii závodu (v intervalu 40-88 let) umožnilo sestavit graf (s. 51), který je výmluvným svědectvím poklesu výkonnosti v relaci k věku. Nebylo by nezajímavé pokusit se o něco

podobného i v jiných měřitelných sportech s tradicí veteránského závodění (plavání)?

Autor zjevně pléduje pro celoživotní sportování a „Běchovice“ považuje – díky neměnné trati – za dobrý test, jak na tom jsme (a jak vzdorujeme třeba i smrti...). V této perspektivě považuje za „krále Běchovic“ nikoli třeba sedminásobného vítěze Róberta Štefka, ale muže, který vyhrál všechny existující kategorie a dokázal vozit medaile po dobu 55 let (v roce 1946 vyhrál mistrovský závod a roku 2001 uzavřel ve věku 81 let svůj účet vítězství v kategorii nad 80 let) – Přemysla Dolenského. Poznamenejme, že na Štefka autor nezapomněl a spolu s Petrou Kamínkovou a Věnceslavou Pokornou zařazuje do knihy jejich profily coby nejvýraznějších postav závodu.

Kapitola Výzkum motivace a některých prvků životního stylu běchovicích „věrných“ těží z dotazníkového šetření unikátní skupiny běžců, kteří dokázali zaběhnout „Běchovice“ nejméně 20krát (údaje poskytl 168 z nich, tedy cca 76 %). Tato vysoká návratnost korespondenčně řešeného dotazníkového šetření je nepochybně spjata s velmi vysokým kreditem autora v běžeckých kruzích. Zřejmě největším překvapením byly údaje o celoživotní kilometrů, které přesahují představy nejen laiků, ale i atletických odborníků (navíc byl patrně objeven světový „rekordman“ v této „guinessovské“ disciplíně). Ze získaných dat bylo asi možné vytěžit více kvantitativními metodami – silnější stránkou autora je zjevně interpretace a kvalitativní přístup.

Závěr knihy je fakticky o sportovním asketismu a autor se nevyhýbá ani „temnějším stránkám“ běhání (bolest, utrpení, zranění, smrt).

LF

Kopcovitý okruh po Makedonii a Albánii

Na konci září za pěkného babího léta jsme vyrazili opět na cykloturistickou akci, tentokrát na Balkán. Jako spolujezdec nemohl chybět dlouholetý parták David Novotný. Jako nováček projev il zájem o cestu i hokejový brankář Dominik Hašek.

Akce trvala sice jen týden, ale stála za to. Letecky jsme se z Prahy přemístili do hlavního makedonského města Skopje a odtud vyrazili na jih, do historické Bitoly a ke krásnému horskému jezeru Ohrid. První dva dny byly trochu zkušební. Dominik si musel zvyknout na zátěž, které na kole nikdy předtím nevozil. Asi 25 kg navíc je zvláště ve zvládném terénu dost cítit. A právě kopce dělaly naši cestu nejzajímavější. David v nich zpočátku dostával silné křeče do nohou a Dominik zase platil nováčkovskou daň. Přepálil výjezdy prvních dlouhých a strmých kopců, ve kterých se trochu se zatavil. V dalších stoupáních

jsem je pěkně objeli z obou stran. Hraniční přechod zel prázdnou. Celník se nás ptal na naše povolení. Já jsem řekl, že jsem sportovní učitel a trenér, David sportovní manažer. Dominik chvíli přemýšlel a nakonec odpověděl, že je momentálně nezaměstnaný. To u nás dvou vyvolalo záchvat smíchu. Chudák celník nevěděl, čemu se smějeme, protože v těchto končinách nikdo slavného brankáře nezná. Albánské hlavní silnice jsou nečekaně velmi kvalitní. U vedlejších to už neplatí. Slušný asfalt se na nich vyskytuje jen výjimečně. Od jezera Ohrid jsme se vydali k mořskému pobřeží a letovisku Durrës. Městská pláž byla poloprázdná, i když teplota moře stále vybízela k příjemnému koupání.

Denní etapy činily průměrně 130 kilometrů, což znamenalo šlapat většinu dne. Na oběd čas nebyl, musely často stačit nejružnější energetické drinky, tyčinky, gely a ovoce. Večere byla proto

Jednou v podvečer na nás ze samoty od silnice volala stařenka a ukazovala, že u ní a jejího muže můžeme přespat. Nabídce se nedalo odolat. Stan jsme si rozdělali na dvorku mezi drůbeží a celý večer se snažili rukama nohama vysvětlit, kam vlastně jedeme a odkud pocházíme. V albánštině jsme se naučili pouze pozdravit a poděkovat. Jejich obrácené kývání hlavy nám dělalo problém, proto často z naší gestikulace nebylo poznat, jestli souhlasíme, či nikoliv. Babička nám potom uvařila chutnou večeři. Prakticky všechno, co bylo na talíři, pocházelo z jejich zahrádky anebo bylo jejich domácí výroby. Měli několik krav, ovcí, koz, drůbež a na zahrádce pěstovali ovoce, zeleninu i vinnou révu, ze které dělal dědeček Rakiju, zřejmě populární alkohol. Pili jsme ho jak k večeři, tak i druhý den ráno společně s kafem ke snídani! I po alkoholu se nám šlapalo zdejší zajímavou krajinou velmi dobře. Jediným kazem na celé

tempo sice zvolnil, ale dlouhé kopce ho dost bolely. Odměnou za dlouhé výšlapky nám byly táhlé sjezdy plné nádherné přírodní scenérie. Pozorovali jsme krásně zelené hory kolem sebe, pod námi často tekla tyrkysově zbarvená řeka, na stráních dozrávala vinná réva, kterou jsme mnohokrát ochutnali. Na vrcholcích stoupání jsme vždy prožívali chvíle vítězoslavného pocitu ze zdolání několikahodinových výšlapů.

Jezero Ohrid je přímo ideální místo k relaxaci. Čisté, vhodné ke koupání, plné ryb, a proto zdejší restaurace nabízejí i mnoho rybích specialit. Jezero leží napůl v Makedonii a Albánii a my

vždy zasloužená. Občas v restauraci a občas jsme si ji připravili na vařiči. Polévka ze sáčku a těstoviny s tuňákem a cibulí nikdy nechutnají tak dobře jako po celodenním šlapání.

Ve větších městech to nikdy není pro cyklisty úplně ono. Jsou plná aut, smogových výparů a vždy je rádi rychle opouštíme a směřujeme do přírody. A právě trasa od moře zpět k makedonským hranicím vedla nejhezčím údolím naší cesty. Sice jsme byli nuceni překonat převýšení skoro 1300 metrů, ale silnice vedla mezi zelenými kopci, neznámými betonovými bunkry, skálami, tunely i malými vískami s minimem civilizace.

cestě byl všudypřítomný nepořádek. Domorodci si dost nevází své krásné přírody a odpadky ve velkém vyhazují podél cest. Kopce skončily na makedonském území v NP Manrovo, kde se nachází další pěkné jezero i lyžařský areál. Odtud jsme opět sjeli do nížin. Poslední úsek vedl skoro celý po rovině, byl dlouhý, ale zvládl jsme ho poměrně rychle. Po 154km etapě jsme dojeli do cílového města Skopje. Všichni tři jsme byli rádi, že celá 830kilometrová trasa proběhla podle plánu a vše klaplo na výbornou.

Radim Jebavý,
katedra atletiky

Imatrikulace 14. 10. 2011

Projev prorektora pro studijní záležitosti doc. ThDr. Martina Prudkého

Spectabilis pane děkane,
honorabiles,
milé studentky, milí studenti, vážení hosté,
dámy a pánové,

sešli jsme se dnes na tomto místě ke slavnostní imatrikulaci nových studentů a studentek Fakulty tělesné výchovy a sportu UK v Praze. Srdečně vás všechny vítám!

Zápis přijatých studentů do univerzitní matriky a s ním související složení imatrikulační smlouby je na vysokých školách tradičně vnímán jako *chvilka slavnosti* – podobně jako závěr studia, promoce při udělení titulu a předání diplomů absolventům.

Slavnostní chvíle, která má svou noblesu a vážnost; patří k ní zvláštní místo, zvláštní ceremonie, zvláštní rituál (sváteční oděv, taláry a zlaté řetězy, varhanní hudba); slavnostní chvíle, která jako *akademický přechodový rituál* odděluje čas na stav před tím a stav po tom.

Zápisem se stáváte studenty a studentkami, tj. členy akademické obce univerzity se všemi právy a povinnostmi, se všemi možnostmi a výhodami, se všemi radostmi studentského života, a ovšem i se všmi odpovědnostmi, jež k roli studentů patří.

Vstupujete-li na půdu *Univerzity Karlovy* na tomto místě, ve velké aule historického Karolina, je dobré si připomenout, o jak *starobylou a jedinečnou* instituci se jedná. Stáváte se členy akademické obce, která usiluje o naplnění svého poslání již více než 650 let. V těchto prostorách to můžete bezprostředně vnímat.

Jaké je *poslání* univerzity, kterou roku 1348 založil český král a římský císař Karel IV., a co patří k jejím *fundamentům*, vyjadřuje již nejstarší dochovaná *univerzitní pečeť*, která pochází z doby vlády Karla IV. – Její obraz vidíte na goblénu v průčelí tohoto sálu. Pečeť tvoří kromě nápisu s latinským názvem univerzity pozoruhodný obraz. Vidíme zde mocného vladaře, krále a císaře Karla IV., jak klečí před svatým Václavem, zemským patronem, a předává mu zakládací listinu univerzity. – Zvláštní motiv! – Symbolicky se zde vyjadřuje, k čemu je začlena a jak je strukturována moc a autorita, na níž univerzita stojí, na níž byla založena a jíž má sloužit. Mocný vladař a donátor zde klečí a svěčuje úředí univerzity postavě, která symbolizuje vyšší autoritu, začlenění k hodnotám, jež přesahují všechnu světskou úspěšnost a slávu, a mohou orientovat naše směřování – jak říkával T. G. Masaryk – „pod zorným úhlem věčnosti“.

Ostatně, *logo naší fakulty*, které již znáte z fakultních dopisů, dokumentů či z fakultního webu, odkazuje svou symbolikou k podobnému přesahu. Užívá (jak víte) *obraz sovy* – symbol, který už od dob starověkého Řecka představuje moudrost a vzdělávání k ní.

Pod těmito symboly vyrostla na Karlově univerzitě v minulosti řada slavných osobností – řada vzdělaných a moudrých mužů i žen, vynikajících odborníků. – Takové osobnosti má vaše fakulta i v současnosti a vy se můžete těšit z toho, že v nadcházejících letech budou vašimi učiteli.

Patřit k *takeové* komunitě ovšem zvláštním způsobem zavazuje. Od každého člena akademické obce se očekává, že si osvojí její poslání, přijme dědictví předchůdců a bude je svou prací pilně a zodpovědně rozvíjet – a to nejen k vlastnímu růstu, k osobnímu prospěchu, ale *pro obecné dobro* či jak se říká ve formulí imatrikulační smlouby (který máte za chvíli skládat): *k přínášení „nestranného užítku“*.

Vy jste si zvolili pro svou studijní cestu *oblast tělovýchovy a sportu* a budete se jí postupně věnovat v různých oborech, specializacích a zaměřeních. Ať už se ale budete specializovat jakkoli, bude vás toto základní *začlenění – působit ke dobru a prospěchu lidskému* – napořád provázet.

Tento zřetel k obecnému dobru a univerzálnímu horizontu našeho poznávání je něco, co dělá univerzitu univerzitou, co ji odlišuje od profesního učiliště; od studií zaměřených na konkrétní partikulární profese. Mělo by se to promítnout do každého studijního programu, do kurikula každého studenta a do profesní charakteristiky každého univerzitního akademického učitele. Žádné pěstování „*fachidiotismu*“! – Slovo „*idiot*“ označuje (jak vědí znalci řečtiny) člověka, který se zabývá pouze vlastními věcmi – tedy: *omezence na „své vlastní věcičky“* [ř. *ta tida*], člověka, který se zabývá pouze „*tím svým*“ a o jiné věci se nezajímá. Univerzitní vzdělanec proti tomu má vždy mezioborové přesahy; musí se zajímat jak o jasné vymezení vlastního pracovního pole, tak o dění v jeho širším kontextu; usiluje nejen o vytvoření vlastního pohledu na vlastní věc, ale také o kritické poznání toho, jak jí vidí a vyhodnocují druzí...

Chtěl bych vás – milé studentky, milí studenti – *povzbudit*, abyste prostředím univerzity s její bohatostí oborů a půdou vlastní fakulty s jejich potenciálem pilně a s chutí využívali ke svému vzdělání. Abyste se důkladně rozhledli po současném světě poznání, umění a věd... Abyste se neuzavřeli jen v domácím hájství svých oblíbených specializací a oborů, jakkoli jistě zajímavých a krásných. Každý dobrý student a každá dobrá studentka musí samozřejmě být ve své disciplíně vynikající – tomu vy, sportovci, dobře rozumíte! Být dobrý, být opravdu

dobry, vynikající je dobrý cíl, dobré předsevzetí. Jistě, je k tomu potřeba jisté nadání, ale zrovna tak je nutné také mnoho odpracovat. Výsledky samy z nebe nespadnou. A nevyplatí se šidit; ono se to nakonec dřív nebo později pozná, když někdo podvádí...

I ve studiu běží o to, být dobrý. Je třeba studovat pořádně a poctivě, se vši důkladností, nezůstávat jen na povrchu. A k vynikajícímu studiu patří také mít *přehled*, který není omezen hranicemi vlastní disciplíny. Orientovat se v současném pluralitním světě, v jeho obecných trendech a dynamických proměnách; rozumět zásadním výzvám lidstva. – A v tomto širokém rozhledu pak kriticky přemýšlet, jak se k těmto otázkám a výzvám postavím, jak na ně odpovím, jak se do zápasu s nimi zapojím...

Univerzita Karlova a fakulta, na niž vstupujete, má smělou ambici vám *take*to pojeté studium – *take*to pojeté *vzdělávání* – nabízet. Využijte toho a podílejte se tak na utváření náročného i krásného prostředí naší pestré akademické obce.

Jako studenti máte budoucí kredit a pověst univerzity také ve svých rukou. V mnohem větší míře, než je tomu u škol středních či základních (ať jsou jakkoli dobré a kvalitní), patří k univerzitnímu studiu to, že vzdělávání není jednosměrné působení od učitele k žákům, nýbrž *společně hledaná a společně utvářená cesta poznání*. To se netýká jen nejvyšších stupňů studia (doktorských programů), ale všeho učení na univerzitě. Proto na *našem* přístupu, na *vaší* aktivní práci, na *vaší* kritické upřímnosti, na *vaší* náročnosti velice záleží – jak kvalita vzdělání, jehož se vám zde dostane, tak kvalita a dobré jméno školy, kterou spolu vytváříme. – Proto zde také mluvím o *naší* univerzitní obci, do níž vstupujete, jako o celku. *Communitio magistrorum et scholarium*, „společnosti učících a učících se“, to je akademická obec. Akademická obec je tým – tomu vy jako sportovci rozumíte. Tato komunita a život v ní zajisté také zná rozdělené úkoly a odpovědnosti, rozdělené role, ale ty slouží jedné věci, mají společného jmenovatele, mají jedno poslání, jeden „*tah*“ – společné směřování, společný étos, společná pravidla hry, společné starosti i sdílené radosti. Toto „*společné*“ je v životě univerzity podstatné; ony rozdělené role tomu jen slouží a vytvářejí vnitřní dynamiku onoho jedinečného útvaru, jímž je univerzitní akademická obec. – Jsem přesvědčen, že na fakultě, která se nyní stává *naší* fakultou, toto pojetí studia poznáte a budete je spoluvytvářet.

Milí studenti, milé studentky,

stáváte se členy akademické obce UK a budete se podílet se na jejím životě.

Každý každá si jistě najdete své místo, svou parketu v mnohotvárném životě akademické obce.

Neopomeňte přitom *oblast akademické samosprávy*. Letos je tomu už přes dvacet let, co vaše fakulta a vaše univerzita (spolu se všemi vysokými školami v této zemi) získala svobodu rozhodovat o svých věcech sama; svobodně si volit své představitele a suverénně utvářet svou cestu. Studenti naší univerzity tehdy před dvaceti lety, jak víte, sehráli důležitou roli. Nejen historická vzpomínka nás dnes varuje, že *svobodný akademický život* (svobodné poznávání, svobodné učení, svobodné rozhodování o vlastních věcech) není nic samozřejmého, nic trvale zaručeného. V rámci diskusí o nutných reformách vysokoškolského vzdělávání padají v současnosti také návrhy, které by znamenaly výrazné omezení samosprávného charakteru vysokoškolského vzdělávání a vědeckého bádání. Jako členové akademické obce dobře sledujte, jaká řešení se navrhuje a kriticky je zkoumejte. A nedejte si přitom vmluvit, že zde běží pouze nebo hlavně o peníze. Nedejte si namluvit, že celá reforma je hlavně o školném. Vstupujete do akademické obce naší univerzity – *buďte tedy odpovědnými a sebevědomými „akademickými občany“*. A nedejte si podsunout, že *cives academiici* jsou jen zvláštním poddruhem klientů, kteří jsou tu prostě jen od toho, aby v komoditně tržní logice nakupovali výukové produkty, ... a univerzita že je jen účelově vzdělávací agenturou na způsob profesního institutu, jehož úkolem je na objednávku vyškolit budoucí zaměstnance. – Svou tradicí i svou současností *naše univerzita* dosvědčuje, že zde běží o podstatně více! A právě proto mají její absolventi výborné předpoklady ke kvalitnímu uplatnění.

Milí studenti, milé studentky,

přeji vám všem, ať už budete studovat jakýkoli obor a ať už to dotáhnete ke kterémukoli z možných stupňů vzdělání, aby se vám na naší univerzitě dařilo; aby se vám dostalo kvalitní výuky; abyste nabývali vysoké odbornosti i širokého rozhledu; a také – v neposlední řadě – abyste mezi studentskými i učitelskými kolegy našli přátele, inspirující a orientační osobnosti, dobré lidi, jichž si budete vážit a za něž budete v budoucnu vděční, že jste je na své životní cestě potkali...

Přeji vám, aby se vám splnila *naše předsevzetí*, aby se vám co možná naplnily *naše sny* – a tam, kde se ze svých snů budete muset *probudit*, což vás nepochybně v mnoha případech potká, abyste i tím obohatili svůj život a *prospávali* tak nejen ve studiu, ale i ve svém osobnostním růstu a lidském zrání. Přeji vám, aby vás studium na Univerzitě Karlově obohatilo pro život, a také – docela prostě řečeno – aby vás bavilo a těšilo.

– *Dixi*.

STUDENTSKÉ STRÁNKY

Představujeme oddíl VSK FTVS Praha

Rope skipping

Jak byste představila Váš oddíl, něco k historii?

Oddíl rope skippingu byl založen v roce 2005. Rope skipping je v ČR zcela nové sportovní odvětví, které ke svým výkonům používá různé délky švihadel (rychlostní švihadla, trikovaná švihadla, švihadla pro dvojice, double dutch- dlouhá švihadla). Rope skipping je mezinárodně zastřešen organizací FISAC a na evropské úrovni organizací ERSO. Každoročně se pořádají soutěže družstev a jednotlivců na národních i mezinárodních úrovních. Jednotlivci soutěží ve čtyřech disciplínách a družstva mají disciplín celkem šest. Jedná se o disciplíny rychlostní (zaznamenává se počet přeskoků za vymezený čas) a freestylové (volné sestavy realizované s hudební předlohou).

Mezi první členy ropeskippingového oddílu na UK FTVS patřili nadšenci ze studijních oborů TVS a managementu. Dnes již absolventi, popřípadě studenti doktorského studia (Hybner, Kadlčková, sestry Žampovy, Zemanová, Gálová, Tvrdá, Nášlová, Carboch, Bouši a další).

Jaké jsou cíle oddílu?

Oddíl připravuje své členy na ropeskippingové soutěže a vychovává budoucí trenéry oddílů rope skipping a rozhodčí soutěží. Každoročně svou práci prezentujeme na plese FTVS, kdy k prezentaci zveme maďarskou ropeskippingařku, která patří mezi nejlepší v Evropě.

Kdo je vedoucím oddílu, kdo je trenérem?

Trenérem a vedoucím oddílu jsem já. Podílím se na organizaci ropeskippingových soutěží ve spolupráci s paní Beránkovou (ředitelkou Rope Skipping Service), realizuji školení učitelů, trenérů a dalších zájemců o tyto pohybové aktivity. Dále připravuji pro ČOS (Česká obec sokolská) hromadnou pohybovou skladbu pro 830 cvičenců s využitím ropeskippingových dovedností. Skladba bude prezentována v červenci 2012. Ukázkový celek na oficiálním předvedení této skladby tvořili rovněž studenti FTVS z oddílu rope skipping. Letos v srpnu jsme uspořádali historicky první ropeskippingový camp za účasti zahraničních lektorů. Pro velký úspěch budeme v tomto projektu pokračovat i další rok.

Koho oddíl trénuje?

Oddíl trénuje v současné době skupinu pokročilých cvičenců, kteří se pravidelně účastní soutěží a vystoupení. Většina členů trénuje již 2-5 let.

Má oddíl za sebou nějaké úspěchy?

Za největší úspěch považuji to, že se nám podařilo toto zcela neznámé sportovní odvětví zviditelnit a postupně propagovat název sportu rope

skipping. Moc mě těší, když do prvních ročníků přicházejí studenti, kteří již navštěvují ropeskippingové oddíly na středních školách, jež vedou absolventi FTVS. Mezi sportovní úspěchy patří opakovaná vítězství našich družstev na republikových soutěžích. Do jisté míry je to dáno tím, že jsme byli první. Konkurence nám teprve vzniká a jsme za ni rádi. Další motivací pro členy našeho oddílu je účast na mezinárodní soutěži v příštím roce.

Co byste vzkázala případným zájemcům o členství v oddíle?

Na nové zájemce se velice těšíme. Pro zařazení do oddílu je však nutné účastnit se po dobu minimálně 6 měsíců kondičních hodin pro veřejnost. Kondiční rope skipping probíhá v tělocvičně YMCA vždy v úterý od 18 do 19 hod. K tomuto kroku jsem musela přistoupit, neboť není možné v této chvíli zařadit úplně začátečníky do skupiny pokročilých cvičenců. Pokud ovšem zájemce bude pravidelně chodit do kondičních hodin, tak se naučí potřebné základy, které jsou nutné pro postup na vyšší úroveň.

Další podrobné informace naleznete na www.ropeskipping.cz.

Mgr. Jana Černá,
katedra gymnastiky

Trenérem a vedoucím oddílu je Mgr. Jana Černá (Beránková)
– katedra gymnastiky (jberankova@ftvs.cuni.cz).

ON

Atletická příprava

Jak byste představila Váš oddíl, něco k historii?

Atletickou přípravku VSK FTVS jsem založila v září roku 2004. Vytvořila jsem program, zajistila prostory a vypsala nábor, ze kterého vzešlo pět mladých atletů. V průběhu roku se skupina rozrostla o dalších pět dětí. Dnes na to vzpomínám s úsměvem. Uplynulo šest let a členská základna se mnohonásobně rozrostla. Organizujeme sportovní odpoledne pro děti a rodiče, navázali jsme spolupráci s fyzioterapeutkou a dle zájmu rodičů probíhá prázdninové soustředění v Krkonoších.

Jaké jsou cíle oddílu?

Poskytujeme kvalitní a pestrou nabídku pohybových aktivit, které prospívají všestrannému rozvoji pohybových schopností i dovedností dětí a mládeže.

Kdo je vedoucím oddílu, kdo je trenérem?

Pohybové lekce vedou kvalifikované trenérky se specializací z atletiky zaměřené na děti a mládež.

Trenérky: Mgr. Martina Moudrá a Bc. Lenka Ryzáková
Vedoucí oddílu přípravy: PaedDr. Jana Kolčiterová
Fyzioterapeutka: Mgr. Martina Vystrčilová

Koho oddíl trénuje?

Přípravku navštěvují děti od čtyř do dvanácti let, jsou rozdělené podle věku do tří skupin.

Úterý: 16.00–17.30 1. skupina nejmladších dětí (4–6 let) s Martinou
2. skupina dětí (7–9 let) s Lenkou

Úterý: 17.30–18.30 3. Skupina dětí (10–12 let) s Lenkou

Čtvrtek: 16.00–17.30 1. skupina nejmladších dětí (4–6 let) s Martinou
2. skupina dětí (7–10 let) s Lenkou

Má oddíl za sebou nějaké úspěchy?

Od roku 2009 organizujeme dvakrát do roka v červnu a září pod záštitou Magistrátu hlavního města Prahy „Otevřené atletické závody pro děti a rodiče“. Soutěže se můžou zúčastnit rodiče s dětmi a v deseti modifikovaných disciplínách společně změřit své síly. Atmosféru podtrhuje doprovodný program a závěrečné vyhlášení výsledků, kterým se snažíme motivovat soutěžící.

Co byste vzkázala případným zájemcům o členství v oddíle?

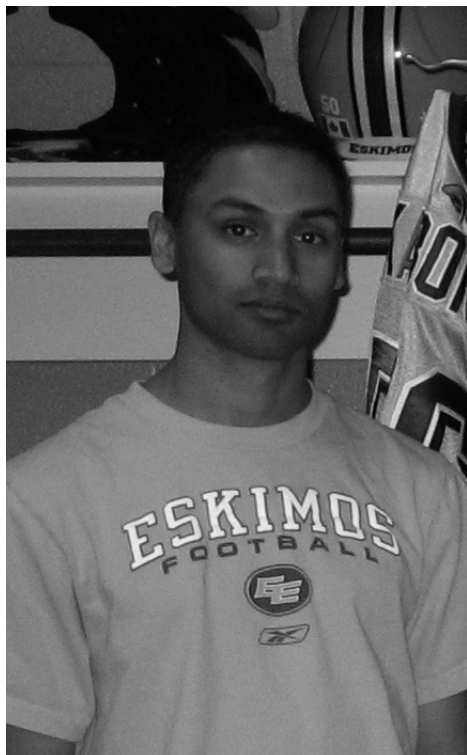
Pokud budete mít chuť si zaspportovat a stát se atletem, tak pište na e-mail: kol.j@seznam.cz nebo volejte 775 675 910.

PaedDr. Jana Kolčiterová, VSK FTVS Praha

ON

Fyzioterapeut a artistka ze Cirque du Soleil

Dne 3. listopadu 2011 se v Nosticově hale setkali fyzioterapeut Terrill Lobo a artistka Adrienn Banbegyi ze světového kanadského cirkusu Cirque du Soleil se studenty a pedagogy FTVS UK v Praze. Ve dvou a půl hodinách představili oba zmínovaní formou simultánně překládané přednášky, pouštěním soukromých i oficiálních videí a interakcí s posluchači své medicínské a sportovní zkušenosti, poznatky, zajímavosti a příběhy ze své dlouholeté praxe. Na závěr předvedla artistka i své cirkusové číslo se švihadlem. S oběma jsem udělal krátký rozhovor pro přiblížení jejich schopností a dovedností.

Terrill Lobo

Kdo jsi, odkud jsi a co děláš?

Jmenuju se Terrill Lobo a je mi 29 let. Narodil jsem se a byl vychován v Kanadě, v Edmontonu. Jak jsem vyrůstal, provozoval jsem mnoho různých sportů na vysoké soutěžní úrovni, hlavně lední hokej, fotbal a volejbal. Dnes jsem sportovní terapeut s rozsáhlou praxí ve sportu, ale v současné době pracuji u vystoupení Cirque du Soleil.

Proč sis zvolil fyzioterapii?

Vlastně nejsem fyzioterapeut, spíš sportovní terapeut (Athletic Therapist). V Kanadě jsou to velice podobné, ale přece rozdílné profese. Fyzioterapeut má široký rozhled ve formálním vzdělání zahrnujícím ortopedii, kardiorepirační rehabilitaci, popáleniny, pediatrii, geriatrii, rehabilitaci po cévní mozkové příhodě a rehabilitaci neurologických onemocnění. Na rozdíl od sportovní terapie, kde je naším hlavním cílem zdravotní péče o jedince s fyzicky aktivním stylem života. Zaměřujeme se na zhodnocení a rehabilitaci ortopedických zranění a stavu svalů, kostí a kloubů těla. Formální vzdělání sportovního terapeuta obsahuje zátěžovou fyziologii kvůli tréninku sportovců na stejnou úroveň jako před zraněním a také zahrnuje rozsáhlé studium prevence zranění, podpůrného tapingu a pohotovostní péči v terénu u sportovních týmů nebo při uměleckých vystoupeních.

Jak jsem vyrůstal, vždycky jsem usiloval o to, být profesionálním sportovcem. Avšak těsně před osmnáctinám jsem si při ledním hokeji zlomil tři kosti v bederní oblasti. Následující rok jsem strávil rehabilitací a můj zájem, stát se profesionálním sportovcem, se přeměnil ve snahu pomáhat prostřednictvím léčby ostatním v dosahování jejich cílů. Bylo to skryté požehnání, protože mi to dalo možnost zůstat velmi blízko sportu, ale také pomáhat ostatním naplňovat jejich sny.

Kde jsi studoval?

V roce 2000 jsem se přihlásil do studia sportovní terapie na albertské univerzitě v Edmontonu a univerzitě Mount Royal v Calgary. Po čtyřech letech intenzivního studia jsem získal dva tituly – bakalářský v tělesné výchově (kineziologie) a pokročilý certifikát ve sportovní terapii. V květnu 2005 jsem se kvalifikoval jako sportovní terapeut v Canadian Athletic Therapist Association (CATA), a nedávno, v srpnu 2010, jsem se kvalifikoval v USA v National Athletic Trainers Association (NATA), což mi teď umožňuje pracovat napříč celou Severní Amerikou.

Pokračuješ se studiem?

Holdně studuji na vlastní pěst, abych držel tempo s novou medicínskou literaturou a výzkumem. Navíc CATA vyžaduje každoroční účast na vzdělávacích kurzech, abych si udržel certifikát. Každý rok se tedy snažím zúčastnit alespoň dvou praktických kurzů, u kterých cítím, že by mi mohly pomoci být lepším sportovním terapeutem.

Kde jsi kdy pracoval, v čem byly jednotlivé práce rozdílné?

U sportovních týmů jsem fungoval jako terapeut od svých dvaceti let. Během mé kariéry jsem měl příležitost pracovat s elitními sportovci národního a olympijského kalibru ve sportech jako lední hokej, volejbal, americký fotbal, wrestling atd. Od roku 2001 jsem pracoval rok u wrestlingu a poté tři roky se třemi nejlepšími hokejovými programy v Kanadě. Každý tým mi dal možnost zlepšit si znalosti a dovednosti, ale taky příležitost pracovat s elitními sportovci kombinujícími sílu, energii, rychlost, obratnost a dokonalou tělesnou zdatnost.

V roce 2005 jsem dostal práci v profesionálním americkém fotbalu, u Edmonton Eskimos v Canadian Football League. Po téměř čtyřech letech s Eskimos jsem se vrátil k lednímu hokeji u Edmonton Oil Kings, než jsem v říjnu 2010 přešel k Cirque du Soleil.

Každá zkušenost byla unikátní a speciální. Všechny byly náročné, ale také přínosné. Nic nemůže nahradit vzrušení na lavičce nebo za postranní čarou a příležitost být tak blízko akci ve hře. Měl jsem možnost být svědkem zranění sportovce/umělce z první ruky a následně jsem mu mohl pomoci vrátit se. Běžná zranění elitních sportovců nejsou nepodobná těm, která postihují artisty v Cirque du Soleil. V obou prostředích se vyskytují akutní zranění jako vyvrtnutí a natažení, nebo zranění z přetrénování jako tenzopatie. Odlišností je to, že v Cirque du Soleil se přihodí zranění během vystoupení například na visuté hrazdě, visutém laně nebo v různých zkroucených pozicích, ne na hřišti, kurtu nebo na ledové ploše

Kdy, kde a proč ses zapojil do Cirque du Soleil?

Během léta 2010 jsem se rozhodl podstoupit od sportu, abych mohl objevovat nové možnosti v léčebné oblasti. Cítil jsem, že je pro mě důležité rozvíjet a rozšířit své znalosti do dalších zákoutí své profese, abych se mohl rozvíjet jako terapeut.

Během toho léta jsem předložil svůj profil a své zkušenosti Cirque du Soleil v naději, že získám zaměstnání v jednom z jejich stálých nebo cestovních show po celém světě. V říjnu 2010 jsem byl přijat u Cirque du Soleil a nyní jsem jedním ze tří terapeutů pracujících s novým show zvaným „Zarkana“.

Co tam děláš a jaké to je?

Pracuji v Performance Medicine Department (PMed). To znamená, že se starám o zdraví a blahobyt 78 artistů účinkujících v našem show. Naše hlavní práce je pomoci našim artistům zůstat zdraví a nezranění. Naše artisty podporujeme vytvářením odpovídajících fyzických podmínek hodnocením rehabilitace po zranění, doporučováním prevence zranění a asistencí při vytváření osobních kondičních programů.

Každé show má své oddělení PMed, kde se dá najít léčebná klinika se vším, co potřebujeme ke zhodnocení, léčbě a rehabilitaci zranění. Navíc máme plně vybavenou tělocvičnu, kde mají artisté přístup k tréninkovému vybavení, závaším, strojům Pilatesovy metody a dalším speciálním přístrojům, které artisté potřebují, aby byli připraveni vystupovat v 8–10 show týdně. V Cirque du Soleil se klade velký důraz na prevenci zranění, takže je artistům stále k dispozici spousta prostředků (masáže, Pilates), jak zůstat ve svých výstupech na vrcholu. Během show nebo tréninků stojí člen PMed v zákulisí či blízko produkce a sleduje výstup. Každý den pokryjeme v našem show přes 12 výstupů, jako jsou visutá hrazda, visuté lano, Teeterboard a specialita cirkusu zvaná Banquine. V případě potřeby jsme první, kdo zraněného ošetřují buď na scéně, nebo v naší léčebné klinice v zákulisí. Když je artista zraněný, pracujeme s ním každý den, specificky ošetřujeme jeho zranění a rehabilitujeme, aby se mohl vrátit co nejdříve. Každý z našich terapeutů je také cvičen v okamžité pohotovostní činnosti, takže v případě vážného zranění na scéně je o naše artisty patřičně postaráno. Nemáme sice žádného lékaře, který by se show cestoval, ale vždy

kontaktujeme místní lékaře v každém městě, kam přijedeme, aby měli naši artisté vždy tu nejlepší péči. Pro práci v Cirque du Soleil je typické, že je to skvělé pracovní prostředí, protože vás neustále drží ve střehu a vyžaduje od vás maximum.

Jaké máš plány do budoucna?

Abych byl upřímný, zatím jsem si blízkou budoucnost neplánoval. Naše show „Zarkana“ bude probíhat do 31. prosince 2011 v Madridu a příští rok se bude stěhovat do Moskvy. V dubnu se vrátí show do Severní Ameriky. Ještě jsem se ale nerozhodl, co budu dělat, jestli zůstanu u Cirque du Soleil, nebo se vrátím ke sportu. Sport mi nesmírně chybí, ale stejně tak si opravdu užívám své působení u Cirque du Soleil. V současné době si jen užívám zkušenosti, jež mi byly dopřány, a možnost dělat, co miluji, a přitom cestovat kolem světa. Víím, že v životě jednou nastane chvíle, kdy mě cestování omrzí a budu se chtít usadit. Až ten čas přijde, doufám, že si otevřu sportovní léčebnou kliniku, a snad budu schopen použít zkušenosti, které jsem získal.

Adrienn Banhegyi

Kdo jsi, odkud jsi a co děláš?

Jmenuji se Adrienn Banhegyi, pocházím z Maďarska a momentálně pracuji pro Cirque du Soleil jako propagační artista, což znamená, že propaguji show zvané „Quidam“ děláním rozhovorů pro televizi, rádia, noviny a na tiskových konferencích, a také předváděním mého skákacího čísla.

Co je to rope skipping, kde a kdy jsi s ním začala, jaké máš úspěchy?

Rope skipping se dá nejlépe popsat jako kombinace vysoké koordinační úrovně, excelentní fyzické kondice, se základními prvky gymnastiky. A samozřejmě obrovské koncentrace! Začala jsem skákat přes švihadlo před osmnácti lety. Můj tatínek (tělocvikář) viděl v televizi film, kde skákala děvčata v Double Dutchi, a založil ve škole skákací klub, kam jsme se (já a moje sestra) připojily.

Z dosažených úspěchů jsem asi nejvíc pyšná na můj stále aktuální světový rekord v nepřetržitých trojvzích. Za zmínku stojí i mé soutěžní úspěchy: třikrát světová a pětkrát evropská šampionka.

Kde jsi kdy pracovala, koho jsi trénovala?

Pracovala jsem na mnoha různých místech. S „Wintukem“ (další show Cirque du Soleil) při tréninku hlavně v New Yorku a v Montrealu. Se show „Quidam“ po celých Spojených státech a Kanadě.

Před Cirque jsem soutěžila ve skocích přes švihadlo a cestovala po celém světě – Austrálie, Japonsko, USA a většina zemí Evropy.

Studovala jsem tělesnou výchovu a po studiích jsem pracovala v Kanadě v programu fitness, tréninku dětí, dospělých, profesionálních sportovců, trenérů. Učila jsem je, jak co neefektivněji používat švihadlo ve svém tréninkovém programu, jak mohou se švihadlem specificky a co nejprínosněji cvičit pro svůj sport.

Jak, kdy a proč ses zapojila do Cirque du Soleil, jaké to je?

Před šesti lety hledal Cirque profesionály v rope skippingu. Poslaly jsme DVD s našimi vystoupeními a byly jsme pozvány do Francie na konkurz, kde jsme musely předvést naše schopnosti v různých disciplínách. V té době mě více zajímala vystoupení než soutěže, což byl hlavní důvod, proč jsme se rozhodly jít do konkurzu. A také proto, že jsem milovala show Cirque du Soleil. Zajímala jsem se o tuto práci od svých 16 let, kdy jsem viděla jedno jejich show v televizi.

Být propagačním artistou je specifická zkušenost, protože se dostanete nejen k samotnému vystupování, ale také máte příležitost mluvit o tom, jaké to je, vystupovat, a přesvědčit lidi, kteří sledují, poslouchají nebo čtou interview se mnou, že „Quidam“ je dílo, na které si určitě musí vyhradit čas, aby viděli, zažili a byli ohromeni. Je to show, ve kterém pokaždé, když se na ně dívám, najdu nové věci, pohyby, reakce na scéně, kterých jsem si předtím nevšimla, i když už ho sleduji popadesáté.

Jaké máš plány do budoucna?

Chtěla bych pracovat pro Cirque tak dlouho, jak jen to bude možné, a zůstat s firmou v kontaktu. Současně bych chtěla učit a předávat své zkušenosti budoucím generacím, šířit skákání přes švihadlo a jeho přínosné efekty mezi dětmi, a také pokračovat v práci s profesionálními sportovními kluby a sportovci, poskytovat jim „skákací“ tréninky specifické pro různé sporty a co nejvíce vytěžit z obvyčejného „náčiní“.

Za rozhovory děkuje
ON

Pozvánka na AM ČR v halové atletice

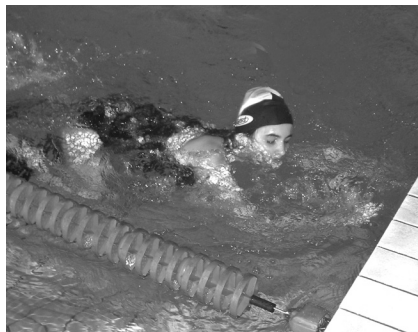
Katedra atletiky Vás ve spolupráci s Českou asociací univerzitního sportu srdečně zve na tradiční závody vysokoškoláků v halové atletice. Halový šampionát akademiků proběhne v **pondělí 9. ledna 2012** v pražské přetlakové hale na Strahově. Závody budou zahájeny ve 12 hodin překážkovým sprintem žen. Vysokoškolští atleti a atletky budou startovat v následujících disciplínách: 60 m, 400 m, 800 m, 1500 m, 60 m př., ve štafetě na 4 x 200 m, ve skoku dalekém, ve skoku vysokém, ve skoku o tyči, v trojskoku a ve vrhu koulí.

Přijďte povzbudit reprezentanty UK a FITVS a příjemně si užít v tříhodinovém bloku vysokoškolskou atletiku.

Další informace najdete na stránkách: <http://amcr.asp2.cz/> a www.caus.cz.

AK

SPORTOVNÍ ZPRÁVY Z FAKULTY

Fakulta byla u toho

Ve dnech 9.–12. června 2011 se v Praze uskutečnily Mezinárodní sportovní hry pro zrakově postižené. Toto významné měření sil speciálních středních škol pro zrakově postižené organizovalo v letošním roce Gymnázium a obchodní akademie pro zrakově postižené v Praze-Butovicích. Kromě našich závodníků se závodů účastnily i výpravy z Německa, Polska, Maďarska a Slovenska. Celkem prošlo plaveckými soutěžemi 180 závodníků s různým stupněm zrakového postižení.

Na základě dlouhodobé spolupráce se organizátoři této významné sportovní akce obrátili se žádostí o odbornou a organizační pomoc i na katedru plavání a plaveckých sportů naší fakulty. Představitelé fakulty se aktivně podíleli na vlastní přípravě závodů aplikací mezinárodních pravidel a rozpisů soutěží, v praktické části pak výkonem funkce hlavního rozhodčího a startéra, kterou vykonával PaedDr. Karel Kovařovic. Do průběhu závodů se zapojili i studenti naší fakulty, kteří zajišťovali funkce pomocných rozhodčích. Konkrétně se jednalo o Jakuba Kratochvíla a Anetu Moravcovou (TV a speciální pedagogika) a Lukáše Wohlmutha a Šimona Zajíce (TVS, v rámci předmětu Zdravotně orientované plavání a Plavání osob se specifickými potřebami). Studenti si tak mohli ověřit své teoretické znalosti ze studia svých studijních oborů. I jejich zásluhou proběhly závody bez problémů a po jejich ukončení přijali zúčastnění poděkování nejen od pořadatelů, ale také od vedoucích jednotlivých zahraničních výprav. Význam celé akce podpořil svoji účastí i absolvent naší fakulty a několikanásobný paralympionik Mgr. Martin Štěpánek.

Z podané akce byl pořízen televizní záznam, který byl odvysílán na ČT 4 v pátek 17. 6. 2011. Pozitivní přínos fakultní účasti lze hodnotit v několika rovinnách. Ať již v rovině medializace naší fakulty ve veřejnoprávním vysílání ČT, konfrontace znalostí a sportovní výkonnosti zúčastněných studentů s reálným prostředím sportu zrakově postižených či osobní účastí našeho pracoviště při přípravě a realizaci významné mezinárodní sportovní akce pro zdravotně postiženou mládež.

PaedDr. Karel Kovařovic,
katedra plavání a plaveckých sportů

Atletičtí FTVS i v nové sezóně druholigovi

11 bodů v jedné disciplíně. Ondra výkonem 59,54 m s přehledem vyhrál hod oštěpem, ale lídrbodařem týmu se nestal, ač celkově 16,5 bodu byl uctyhodný součet. První místo součtem 17,75 bodů získal všestranný Jan Málek, který obsadil v běhu na 110 m př. 4. místo, ve výšce 5. místo, v dále místo 8. a se štafetou A na 4 x 100 m obsadil 4. místo. V pořadí třetím nejbodařem byl překvapivě nováček Michal Hybš, který se s 14 body ukázal jako velká naděje azurových atletů z Vokovic. Přes hranici 10 bodů se ještě přenesli Jiří Vinš, Michal Štohanzl, Lukáš Teplý, Stanislav Absolon a Michal Frainšic.

Završení naší týmové sezóny proběhlo ve východočeském Týništi nad Orlicí, kde se v neděli 18. 9. konala baráž o II. ligu. V ní se utkali vítězové krajských přeborů a předposlední z II. lig, což byl i náš případ. Ke klání nastoupilo následujících devět družstev:

ASK Děčín, VSK FTVS Praha, AK Moravská Třebová, AK Chemopetrol Litvínov, TJ Kavalier Sázava, TJ Vodní stavby Tábor, SK Sporting Příbram, Atletclub Nýřany, TJ Spartak Třebíč „B“.

Prvních šest z tohoto utkání si mohlo zajistit postup do II. ligy.

Nás „fakultáků“ se na východ Čech sjelo slušných 17 (maximum 24), což je rekordní počet za celou, ne zrovna vydařenou, sezónu. Slunečný babě letní den ku atletice zval, ideálnější počasí v tomto ročním období jsme si asi těžko mohli přát. Dobrý pocit z teploty kolem 25 stupňů, vlhkosti těsně pod 60 % jen mírně kalil protivítr na cílové rovině.

Nyní již ve zkratce k průběhu samotného závodu. Diskvalifikačně osidnou pětikilometrovou trať došel z dvou našich chodců na 2. místě Michal Frainšic a připsal tým pro první 9 bodů. V dále si pro 7 bodů za solidních 626 cm doskočil nováček Jan Meissner. Ondřej Lachman jako jediný náš závodník získal plný bodový přiděl

Matador a ikona týmu Radim Jebavý, který přes zdravotní obtíže nemohl k závodu nastoupit v plné síle, obsadil v hodu kladivem 3. místo, když nad jeho síly byli jen bratři Maškové (Vladimír Maška je doposud držitelem národního rekordu v této disciplíně). Celkově jsme v baráži obsadili výběrnou 2. příčku a příští rok nás druholigové klání nemine.

Děkuji všem našim závodníkům za účast, fanouškům za podporu.

Mgr. Martin Pěkný, Ph.D.
vedoucí týmu VSK FTVS

Pořadí týmů v baráži

1.	ASK Děčín	217,00
2.	VSK FTVS Praha	148,83
3.	AK Moravská Třebová	134,50
4.	AK Chemopetrol Litvínov	111,00
5.	TJ Kavalier Sázava	107,00
6.	TJ Vodní stavby Tábor	86,00
7.	SK Sporting Příbram	68,00
8.	Atletclub Nýřany	46,33
9.	TJ Spartak Třebíč „B“	26,33

Muži – body v sezóně 2011

	Jméno	Baráž	Celkem
1.	Jebavý R.	8	50
2.	Vohradník M.	7	41,75
3.	Málek J.	17,75	34
4.	Lachman O.	16,5	29,5
5.	Pěkný M.	8,75	25,25
6.	Štohanzl M.	11,5	21,5
7.	Absolon S.	10,75	20,5
8.	Kokštejn J.		19
9.	Škobrtal M.		16,75
10.	Frainšic M.	10,33	14,33
11.	Procházka P.	3	14
11.	Hybš J.	14	14
13.	Poldauf P.		12
14.	Vinš J.	11,75	11,75
15.	Teplý L.	11	11
16.	Andrlík J.	10	10
17.	Kosina J.		9
17.	Krejčí K.		9
19.	Dubský P.		8,75
20.	Meissner J.	7,5	7,5
21.	Bárta J.	3	7
22.	Taraba J.		6
23.	Beran J.		5
23.	Klápště B.	0	5
24.	Prouza M.	0	0
25.	Hank M.		0

FTVS UK na XIV. světové gymnestrádě v Lausanne

Letos v červenci se konala 14th World Gymnaestrada v Lausanne. Zeptali jsme vedoucí reprezentace FTVS UK Mgr. Šárky Panské, z katedry gymnastiky, na podrobnosti.

Co jsou to gymnestrády?

Světové gymnestrády jsou největším svátkem gymnastiky pořádaným v téměř pravidelných čtyřletých intervalech již od roku 1953. Jsou nesoutěžní přehlídkou a zároveň světovou konfrontací přístupů ke tvorbě, obsahu a prezentaci gymnastiky formou pohybových skladeb v oblasti sportu pro všechny.

Předchůdcem gymnestrád byla veřejná tělovýchovná vystoupení konaná v různých zemích Evropy už od 2. poloviny 19. století. Hlavní inspirací pro vznik gymnestrád (v doslovném překladu cesty gymnastiky) byly tzv. Lingiády pořádané ve Švédsku na počest zakladatele švédského gymnastického systému Henrika Linga. Úspěch první Lingiády, konané v roce 1939 ve Stockholmu za účasti 7 tisíc cvičenců z 37 zemí, a druhé Lingiády, konané o 10 let později s dvojnásobným počtem zúčastněných gymnastů z 62 zemí, dal podnět k založení nové celosvětové přehlídky gymnastiky, která byla nazvána „Gymnaestrada“. Myšlenku a plán uspořádat Světovou gymnestrádu předložil Mezinárodní gymnastické federaci (FIG) zakladatel holandské tělesné výchovy Johannes Sommer a tak proběhla roku 1953 v nizozemském Rotterdamu první gymnestrada za účasti pěti tisíc gymnastů ze čtrnácti zemí. Od té doby zájem o gymnestrádu, její význam a počet účastníků neustále vzrůstá. Dnes je to největší hromadná sportovní akce na světě.

Jak to bylo v Lausanne?

V letošním roce, od 10. do 16. července, hostilo XIV. světovou gymnestrádu švýcarské město na březích Ženevského jezera, Lausanne, mimo jiné sídlo Mezinárodního olympijského výboru. Zahájení proběhlo na olympijském stadionu a pestrý sportovně-kulturní program zahajovacího ceremoniálu, vrcholící vystoupením bubeníků Švýcarské národní gardy a přeletem šesti proudových stíhaček v různých formacích, shlédlo více než 20 000 účastníků gymnestrády z 54 zemí světa. Pro všechny účastníky i diváky to byl zcela určitě jeden z mnoha nezapomenutelných zážitků.

V nabídném celotýdenním programu bylo předvedeno 252 patnáctiminutových bloků pódiových skladeb v 7 halách výstaviště, 18 hromadných skladeb z deseti zemí na atletickém olympijském stadionu, 14 programů národních večerů, program Mezinárodní gymnastické federace Gala FIG a 40 témat vzdělávacího instruktorského fóra. Snahou pořadatelů bylo přiblížit všechny formy gymnastiky co nejširšímu vrstevnímu lidu, a tak se cvičilo i na mnoha pódích vystavěných pro tyto účely po celém městě.

A co účast „našich“?

Za Českou republiku bylo do Lausanne vysláno více než 900 účastníků, reprezentujících pod záštitou České gymnastické federace další tělovýchovné organizace: Českou asociaci sportu pro všechny, Českou obec sokolskou

a Českou asociaci univerzitního sportu. Členové katedry gymnastiky FTVS UK se významně podíleli jak na dlouhodobé přípravě gymnestrády (Iveta Šimůnková a Šárka Panská byly členkami organizačního štábu), tak svou odbornou prezentací tvůrčí a vzdělávací činnosti, již přispěli k úspěšné reprezentaci české výpravy. Vilma Novotná, Jana Černá a Adam Rameš (student II. roč. NMGr. studia) připravili vystoupení hromadné sklady pro více než 400 cvičenců s názvem „Prázdniny“. Část této úspěšné sklady byla vybrána i pro závěrečný ceremoniál. V rámci programu vzdělávacího fóra předvedli své didaktické přístupy k osvojení si specifických gymnastických dovedností Jana Černá (rope skipping), Iveta Šimůnková a Šárka Panská (cvičení s netradičním náčiním), Jan Chrudimský, Šárka Panská a Jitka Vorálková (cvičení na „létajících kobercích“). Představené formy výuky zaujaly účastníky výukových lekcí i další zahraniční lektory.

A co tam dělali naši studenti?

Studenti FTVS byli společně se studentkami PedF UK v Praze a studenty FTK UP v Olomouci součástí bloku vystoupení vysokých škol. Blok koncepčně připravený katedrou gymnastiky byl nazván „Vivat academica“ a jednotlivé sklady byly uvedeny a vzájemně propojeny pohybovými etudami učitelů katedry gymnastiky (když už tam byli, tak aby byli plně vytíženi). Byla jsem pověřena vedením naší fakultní sklady i celého VŠ bloku. Za vydatné tvůrčí pomoci Jindry Panského i ostatních studentů se podařilo vytvořit choreograficky velmi zdařilou skladbu. V tanečně-gymnastickém vystoupení díky gymnastům specialistům nechyběl ani sportovní výkon, a tak byla skladba velmi úspěšným zakončením vysokoškolského vystoupení. Společné finále všech vysokoškoláků a učitelů oceněné potleskem diváků bylo cennou odměnou za tvůrčí práci autorů i kvalitně předvedené výkony studentů.

Co říci závěrem?

Světové gymnestrády jsou krásnou, ale také finančně čím dál náročnější záležitostí. Z tohoto hlediska byla účast v Lausanne pro celou českou výpravu velmi problematická. Chtěla bych touto cestou poděkovat za podporu VSK FTVS UK a panu Ing. et Mgr. M. Fialovi, Ph.D., který pomohl studentům účast zčásti finančně zajistit. Další dík patří i panu děkanovi doc. PhDr. V. Süssovi, Ph.D., za podporu studentů formou mimořádného stipendia. Doufám, že se nám i touto cestou podaří studenty dostatečně motivovat, protože další gymnestrada je už za necelé čtyři roky ve finských Helsinkách a reprezentace FTVS i celé Univerzity Karlovy by tam rozhodně neměla chybět.

Za rozhovor děkuje ON

Volby do AS UK

V polovině listopadu proběhly volby do Akademického senátu Univerzity Karlovy pro volební období 2012–2015. Ve dnech 14.–16. 11. 2011 se z celkového počtu 166 oprávněných voličů z řad akademických pracovníků voleb zúčastnilo 73 voličů, tj. 43,9 %. Odevzdáno bylo 73 hlasovacích lístků, z toho 73 platných. Ve studentské části se z celkového počtu 2 106 oprávněných voličů z řad studentů zúčastnilo 134 voličů, tj. 6,36 %. Odevzdáno bylo 134 hlasovacích lístků, z toho 134 platných. Z řad akademických pracovníků byli zvoleni Ing. František Zahálka a PhDr. Libor Flemn. Z řad studentů byli zvoleni Mgr. Jakub Holický a Mgr. Tomáš Gryc.

Všem zvoleným kandidátům gratulujeme a zároveň přejeme hodně úspěchů při práci v univerzitním akademickém senátu.

Současně s těmito volbami proběhly doplňující volby z řad studentů do současného AS UK. Za odstoupivšího Jana Carbocha (dokončení doktorského studia) byl zvolen student Vladislav Hruška. Doplňovacích voleb se z celkového počtu 2 106 oprávněných voličů z řad studentů zúčastnilo 132 voličů, tj. 6,27 %. Odevzdáno bylo 132 hlasovacích lístků, z toho 128 platných.

Také tomuto zvolenému kandidátovi gratulujeme ke zvolení do současného AS UK.

AK

Hokejová bitva pražských univerzit

Ve středu 9. listopadu 2011 proběhlo v pražské Tesla Areně hokejové klání mezi čtyřmi pražskými univerzitami. Barvy Univerzity Karlovy hájili studenti naší fakulty a utkali se s reprezentanty ČVUT. V pravé hokejové atmosféře před více než 3 tisíci diváky a za účasti Magnificence pana rektora prof. Hampla skončilo utkání vítězstvím našeho celku v poměru 7 : 4, po třetinách 3 : 1, 1 : 0 a 3 : 3. O branky univerzitního týmu se podělili hráči Monhart (2x), Voříšek, Hoffman, Slánský, Švaříček a Škripko. 1. března čeká naše hokejisty finálové utkání, ve kterém se střetnou s vítězi druhého hokejového klání VŠE (VŠE – ČZU 8 : 2). Nezapomeňte přijít podpořit náš tým v boji o Pohár primátora hlavního města Prahy.

Sestava týmu UK: Dohnal, Zumr – Ton, Švaříček, Hoffman, Alexa, Voříšek – Kouřil, Kregl, Lomický, Fuchs, Kuřítko – Kulich, Slánský, Škripko, Černý, Křepelka – Krpálek, Vošahlík, Lobo, Petr, Monhart.

Trenér: Mgr. Arnošt, asistent: Mgr. Šťastný,
vedoucí: Ing. et Mgr. Miloš Fiala, Ph.D.

Použití zdroje: www.hokejovabitva.cz a www.ukacko.cz

Libor Plaček,
student II. roč. TVŠ

VZPOMÍNÁME

Vzpomínka na Prof. Ing. Stanislava Otáhal, CSc.

10. září 2011 bylo posledním dnem života prof. Ing. Stanislava Otáhal, CSc., *předsedy České společnosti pro biomechaniku a dlouholetého vedoucího katedry anatomie a biomechaniky FTVS UK*. Odešel po několika-měsíční nemoci, uprostřed rozsáhlé pedagogické, vědecké a odborné práce. Jeho životem prolínalo několik „vášni a lásek“ – zejména láska k biomechanice, láska k rodině, ke sportu a k jazzu. V roce 1964, se s kolegou doc. V. Karasem, CSc., intenzivně zaměřili na *moderní trendy rozvoje biomechaniky a pohybového aparátu*. Ve druhé polovině 60. let se prof. Ing. S. Otáhal, CSc., zaměřil na technický rozvoj moderní biomechanické metodologie a na budování a provoz laboratoře biomechaniky. Později se více zaměřil na biomechaniku pohybového systému, zejména na kosterní svaly (resp. na analogové modely kontrakční mechaniky svalu). V 80. letech intenzivně *spolupracoval na první české monografii Biomechanika* (J. Valenta a kol., 1985) a *aktivně přispěl ke založení Československé společnosti pro biomechaniku*. V 90. letech byl jmenován předsedou Oborové rady (OR) Biomechanika a členem VR FTVS UK. Prof. S. Otáhal za svůj profesní život *vychoval více než 30 doktorandů a oněvil stovky studentů jako pregraduálních, také také postgraduálních*. Celá řada z nich se pak stala jeho kolegy, a to nejenom na UK, ale i na jiných vysokých školách a v AV ČR. Prof. S. Otáhal byl *více než deset let prezidentem České společnosti pro biomechaniku* a velkou měrou se zasloužil o pravidelné konání mezinárodních konferencí Human Biomechanics. Na svém pracovišti na FTVS UK v Praze patřil mezi nejvýkonnější *školytely doktorandů* a byl mimořádně aktivním řešitelem obdržovaných grantů, zejména od GAČR, Ministerstva dopravy, Ministerstva zdravotnictví, MŠMT, GAUK a dalších, jejichž počet přesahuje dvacet. *Publikoval více než 150 odborných prací*. Se svými studenty a spolupracovníky se zúčastnil desítek konferencí na národní i mezinárodní úrovni po celém světě. Vždy prosazoval moderní, otevřený způsob spolupráce všech pracovišť, zabývajících se moderní biomechanikou na vysoké úrovni.

Jeho kolegové, spolupracovníci i studenti oceňují jeho morální zásady a kvality. Celým životem prof. S. Otáhal, CSc., prolínal racionální smysl pro povinnost a sebekázeň. Standu jsme znali jako člověka tvrdě pracujícího, činorodého a optimistického. V roce 2010 mu byla udělena Společností pro pojivové tkáně ČLS JEP *zlatá medaile za zásluby o rozvoj vědy v oblasti pojivových tkání*. Jeho velkou radostí byl úspěch v práci a spokojená rodina. Vědecké aktivity na FTVS v oblasti biomechaniky, spolu s hlubokou láskou k rodině a k řadě sportů, mu daly plnou životní náplň. Standa svou rodinu a nás, jeho mnohaleté spolupracovníky, opustil uprostřed nadějných tvůrčích myšlenek.

Stando, děkujeme Ti za všechny Tvé tvůrčí přínosy pro rozvoj biomechaniky svalově-kosterního systému, děkujeme Ti za Tvé neformální přátelství, za Tebou trvale vyzařovanou pohodu a za Tvůj neutuchající životní optimismus.

Praha, 14. září 2011

doc. MUDr. Ivo Mařík, CSc., předseda Společnosti pro pojivové tkáně ČLS J. E. Purkyně,
prof. Ing. Miroslav Petrtýl, DrSc., místopředseda Společnosti pro pojivové tkáně ČLS J. E. Purkyně,
prof. Ing. František Maršík, DrSc., člen výboru Společnosti pro pojivové tkáně ČLS J. E. Purkyně

Zdeňka Budková

9. 10. 1944 – 27. 9. 2011

Ani jsme si nestačili v září v klidu sednout a probrat jaké bylo léto a paní Budková přestala po pár dnech chodit do práce, začala navštěvovat lékaře a absolvovala lékařská vyšetření.

Žádná z nás nepočítala s tím, že by se mohlo jednat o něco vážného, a všechny jsme čekaly až se znovu objeví ve dveřích se slovy: „Tak jak se tu máte, holčičky?“ Zprávě, že zemřela po krátké nemoci ve věku nedožitých 67 let, nemohl nikdo dlouho uvěřit.

Paní Zdeňka Budková nastoupila na Fakultu tělesné výchovy a sportu 28. 11. 1969 a zůstala jí věrná celých 42 let. V prvních letech pracovala jako odborná referentka, ale už od roku 1972 zastávala funkci vedoucí studijního oddělení, a to až do roku 2004. Poté zde zůstala jako referentka a od roku 2007 pracovala na poloviční úvazek v sekretariátu studijního proděkana.

Veškerou energii věnovala paní Zdeňka Budková své rodině – manželovi Ivanovi, dceři Gitě a svým čtyřem vnoučkám. Často jsme nevěřičně naslouchaly, co všechno je schopná stihnout, a říkaly jsem si, že se musíme víc snažit. Vůbec jsme nechápaly, jak je možné, že je každý den dokonalá od účesu přes sladě oblečení od pásku až po kabelku. Každá z nás má den, kdy nestíhá, ale to nebyl její případ. Měla tolik energie, že jsme byly unavené jenom z jejího vyprávění, co všechno udělala a musí ještě udělat.

Její láskou byla chata, na které trávila s celou rodinou většinu času. Při pohledu na fotografie její zahrady a na květiny u ní v kanceláři jsme jenom tiše záviděly a nechápaly, proč se těm našim taky tak nedaří.

Naučila nás, že musíme umět oddělit práci a soukromí a hlavně si nesmíme brát nic osobně. Kdo zažil práci na studijním oddělení, tak ví, o čem mluvila.

Stále jsme si nezvykly na myšlenku, že se na nás už nikdy nepřejde podívat.

Budeš nám chybět.

Tvoje studijní oddělení

ZPRÁVY Z FAKULTY

Doc. MUDr. František Véle, CSc., devadesátníkem

Když MUDr. František Véle nastoupil v roce 1991 na Fakultu tělesné výchovy a sportu, byl to již sedmdesátiletý, velmi významný a zkušený vědecký pracovník v oboru neurologie, motoriky a kineziologie. Bylo nesporně velikým přínosem pro naši fakultu, že se podařilo vědeckého pracovníka takového formátu, navíc s vynikajícími pedagogickými schopnostmi, ještě na poměrně dlouhou dobu získat. První 3 roky zastával funkci vedoucího katedry fyzioterapie, ale zůstal až dodnes docentem na této katedře, kde vyučuje stěžejní předměty oboru fyzioterapie – kineziologii a neurofyziologii. Hned v roce 1992 byl MUDr. Véle na Univerzitě Karlově habilitován v oboru rehabilitace. K jeho habilitaci ovšem mělo po zásluze dojít již mnohem dříve. Navržen byl v roce 1969, ale z politických důvodů to tehdy nebylo povoleno.

Profesní dráha MUDr. Véleho byla spojena s nemalými překážkami.

Po promoci pracoval nejprve na psychiatrické klinice v Plzni. Záhy byl ale pro „pobuřování proti režimu“ zatčen a odsouzen na 2,5 roku vězení.

Po propuštění z vězení pracoval jako brusič brýlových skel v závodě Okula v Turnově, pak v Janských Lázních jako sekundár v rehabilitačním oddělení a později jako primář neurologického oddělení. Současně absolvoval obě atestace z neurologie i kandidaturu lékařských věd. V dalších letech pracoval v ústavu pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů na katedře neurologie v Praze a poslední léta před příchodem na naši fakultu u ČSD, v laboratoři smyslové diagnostiky.

Mezi jeho význačnější učitele patří profesori Henner, Šercl, Hanzal a Macek, absolvoval ale navzdory všem nesnázím též řadu studijních a výzkumných pobytů v zahraničí (Německo, Holandsko, Belgie, Švédsko, Norsko,

Finsko, Švýcarsko, Rakousko, Itálie, Vietnam, Izrael, Mexiko). V zahraničí je také dobře známa tzv. česká škola, tj. funkční rehabilitační směr motorických poruch vypracovaný Jandou, Lewitem a Vélem.

Již v roce 1968 započal Véle zavádět výuku klinické elektromyografie.

Podílí se také významně na vývoji speciálních rehabilitačních postupů (spinální cvičení, použití dechové gymnastiky v prevenci funkčních vertebrogenních poruch). Docent Véle věnuje neúnavně značnou část své profesní aktivity na různých pracovištích vědeckému výzkumu a vzdělávání zdravotnických odborníků. Jeho laskavost a setrvalý optimismus mu

získávají mnoho přátel mezi kolegy i žáky. Je mimo jiné nositelem medaile J. E. Purkyně z r. 1970.

V listopadu jsme oslavili 90. narozeniny slavného jubilanta při jeho plné duševní svěžesti. Na slavnostní odborné konferenci, která byla k tomuto jubileu Fakultou tělesné výchovy a sportu UK dne 11. listopadu 2011 uspořádána, se sešlo velké množství jak bývalých, tak současných studentů a spolupracovníků doc. Véleho. O odborné úrovni konference vypovídá i účast přednášejících (prof. Lewit, prof. Opavský, prof. Pfeiffer, doc. Jandová, doc. Kálal, MUDr. Vacek, MUDr. Krobot, PhDr. Čumpelík, Mgr. Maryška, Dr. Kračmarová, L. Kučerová, H. Nováková, J. Čápová, MUDr. Pánek, doc. Kračmar).

Je pro mě velikou poctou a zadostiučiněním, že také já mohu doc. MUDr. Františka Véleho, CSc., považovat za svého vynikajícího učitele.

Doc. Dr. Dagmar Pavlů, CSc.,
proděkanka pro vnější vztahy
a zahraniční záležitosti UK FTVS

Auditorium Gutha-Jarkovského

Dne 11. 10. 2011 se na FTVS UK uskutečnilo slavnostní otevření Auditoria Jiřího Stanislava Gutha-Jarkovského. Posluchárna určená pro cca 100 studentů nese nyní symbolicky jméno zakládajícího člena Mezinárodního olympijského výboru (1894) a zakládajícího člena a prvního předsedy Českého olympijského výboru (1899).

Kromě zástupců mateřské fakulty se slavnostního aktu zúčastnili mj. předseda Českého olympijského výboru (ČOV) MUDr. Milan Jirásek, místopředseda ČOV pro sport

doc. PhDr. František Dvořák, CSc., místopředseda ČOV pro olympismus doc. PhDr. Josef Dovalil, CSc., prorektor pro investiční výstavbu prof. RNDr. Milan Tichý, DrSc., prorektor pro vnější vztahy doc. PhDr. Michal Šobr, CSc., předsedkyně Klubu fair play a olympijská medailistka ze Sarajeva Květa Jeriová-Pecková, dvojnásobný olympijský vítěz PhDr. Martin Doktor ad.

LF

HIC SALTA! Vydává Univerzita Karlova v Praze, Fakulta tělesné výchovy a sportu. Redakce: šéfredaktor PhDr. Libor Flemr, Ph.D. (LF), katedra PPD, flemr@ftvs.cuni.cz; PhDr. Aleš Kaplan, Ph.D. (AK), katedra atletiky, akaplan@ftvs.cuni.cz; Ondřej Novotný (ON), student II. ročníku, newbie@centrum.cz. Korektura ing. Otmar Souček, grafická úprava Jarmila Jarešová, ediční centrum. Čtvrtletník. Uzávěrka příštího čísla 24. 2. 2012. Tisk: ing. Ondřej Falešník, FALON – COPY studio, www.falon.cz. Příspěvky dodané po uzávěrci neprocházejí jazykovou úpravou.